

не дають гарантії на незворотність досягнутих здобутків у сфері свободи совісті.

Виходом із цього становища є активний розвиток недержавних громадських церковних чи позаконфесійних/міжконфесійних інституцій у всій Україні, які б активно пропагували б позитивний міжнародний досвід у сфері свободи совісті та релігії.

2. Одним із ефективних шляхів покращення ситуації із утвердження в Україні положень міжнародних документів із релігійних свобод є активна позиція Церков в Україні. Вони повинні відкинути свої політичні амбіції та міжконфесійні претензії, відмовитися від спроб здобуття «особливого статусу», що передбачатиме ущемлення інших релігійних напрямів і течій. Більше того, Церкви у своїй структурі мали б створити спеціальні центри, які повинні займатися пропагандою міжнародної практики із релігійних свобод, сприяли б утвердженню цих свобод в українському суспільстві. Це дисциплінуватиме і самі Церкви, утримуватиме їх від нетолерантних дій. Адже не секрет, що деякі Церкви свободу совісті розуміють лише як свободу буття їхньої конфесії. Бажаючи потягнути «ковдру» свободи на себе, вони не турбуються, щодо становища інших конфесій. Таку психологію треба змінювати.

Микола НОВИЧЕНКО

ЗАКОНОДАВЧЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СВОБОДИ СОВІСТІ В УКРАЇНІ В ЙОГО РЕАЛІЗЯХ І ПРОБЛЕМАХ

Україна приєдналася до Ради Європи 9 листопада 1995 року. При вступі вона зобов'язалася дотримуватися всіх, визначених Статутом Ради Європи вимог і обов'язків, а саме плюралістичної демократії, верховенства права та захисту прав і свобод людини. Україна, як відомо, погодилася також виконати у визначені терміни ряд спеціальних зобов'язань, зафіксованих у Висновках Парламентської Асамблеї № 190 (1995).

В контексті питань, пов'язаних із забезпеченням свободи совісті та віросповідання, йшлося, зокрема, про подальше вдосконалення законодавчої бази в цій сфері, запровадження недискримінаційної системи реєстрації релігійних організацій, пошуку оптимальних шляхів для повернення релігійним інституціям церковного майна та деякі інші аспекти. Коротше кажучи, Україна, як рівноправний член Ради Європи, мала забезпечити повноцінну релігійну свободу.

Слід відзначити, що до виконання цього важливого завдання наша держава приступила ще до набуття своєї незалежності. Про це красномовно і переконливо говорить той факт, що одним із перших законів, прийнятих Верховною Радою України під № 4, був саме Закон „Про свободу совісті та релігійні організації”, датований 23 квітня 1991 року.

Цей закон, за висновками експертів Ради Європи, був визнаний одним з найдемократичніших і найпрогресивніших у посткомуністичному світі. Він не тільки проголошував відокремлення церкви від держави і школи від церкви, а й рівність усіх релігійних організацій перед законом; право на існування релігійної організації в силу самого факту її створення, а також спрощений порядок

набуття релігійною організацією статусу юридичної особи. У відповідності до ст. 13 Закону „релігійна організація визнається юридичною особою з моменту реєстрації її статуту”. Порядок реєстрації релігійних організацій визначений ст.14 Закону. В ній, зокрема, зазначено, що релігійні центри, управління, монастирі, релігійні братства, місії та духовні навчальні заклади подають на реєстрацію статут до державного органу України у справах релігій. Первинні релігійні осередки – громади подають заяву та статут на реєстрацію до обласної, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, а в Автономній Республіці Крим – до Уряду Автономної Республіки Крим. Орган, який здійснює реєстрацію, в місячний термін розглядає заяву та статут релігійної організації, приймає відповідне рішення і не пізніше як у десятиденний термін письмово повідомляє про нього заявника. Діючим законом передбачено, що у необхідних випадках орган, який здійснює реєстрацію статутів релігійних організацій, може зажадати висновок місцевих органів влади, а також спеціалістів. У цьому разі рішення про реєстрацію приймається у тримісячний термін.

Слід підкреслити, що керівники церков і релігійних організацій України підтримують і відстоюють саме такий порядок реєстрації статутних документів, в тому числі і перед експертами Ради Європи.

Нині діючий Закон не встановлює випробувальний термін для релігійних організацій і не знає відмінностей у статусі церков більшості й нечисленних конфесій, включаючи нові й меншинні для України релігійні течії.

Принципово нові підходи та атмосфера, що склалася в державно-церковних відносинах України, суттєво позначилась на характері релігійного життя в нашій країні, яке набуло динамічного розвитку. Тут відбулися такі кардинальні зміни, якими не позначена, напевне, жодна галузь нашого життя. Церква стає повноцінним і співмірним за своїм впливом на суспільні процеси інститутом, своєрідним стабілізатором суспільного розвитку.. Зауважимо, що цю тенденцію підтверджують міжнародні експерти.

За роки державності України релігійна мережа зросла майже втричі. Сьогодні в основному завершено формування інституційних основ більшості релігійних організацій. Питанням їх подальшого розвитку опікуються понад 300 духовних центрів та управлінь. Існуючі проблеми з кадрами священнослужителів практично розв’язані завдяки плідній роботі 199 вищих та середніх духовних навчальних закладів, в яких навчається більше 17250 слухачів.

Свідченням духовного одужання церкви є 439 діючих монастирів, кількість яких зросла майже в 10 разів. На ниві доброчинності та милосердя повсякденно працюють 423 місій та братств. Народжуються нові форми співпраці церкви зі школою, всією системою освіти та виховання, армією, сім’єю.

Незважаючи на суттєві труднощі та ускладнення, держава повертає церкві колишні культові споруди, які використовувалися не за призначенням. Майновий стан релігійних організацій визначений у III-му розділі Закону України „Про свободу совісті та релігійні організації”. В ст. 17, зокрема, вписано, що релігійні спільноти мають право використовувати для своїх потреб будівлі й майно, що надаються їм на договірних засадах державними, громадськими організаціями та громадянами.

Культові будівлі і майно, які становлять державну власність, передаються організаціями, на балансі яких вони знаходяться, у безоплатне користування або повертаються у власність релігійних організацій безоплатно за рішеннями обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, а в Республіці Крим – Уряду АРК. Закон підкреслює, що релігійні організації мають переважне право на передачу їм культових будівель із земельною ділянкою, необхідною для обслуговування цих будівель. На підставі Закону та на виконання актів Президента та Уряду України, які стосувалися повернення церкві колишнього культового майна, в Україні передано релігійним організаціям більше 4 тисяч сакральних споруд. Крім того, релігійним організаціям передаються предмети церковного вжитку. За сприяння держави збудовано тисячі нових храмів, серед них православні святині: Свято-Успенський собор Києво-Печерської лаври, Золотоверхий Михайлівський собор в м. Києві, собор Святого Володимира в Херсонесі, Свято-Успенська лавра в м. Святогорську. Цей процес продовжується – нині будується ще більше 3 тис. сакральних споруд.

Помітний вплив на вирішення цих проблем та на загальний стан державно-церковних відносин справляє діяльність Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, яка акумулює і погоджує конфесійні ініціативи, сприяє релігійним організаціям у виконанні їхніх статутних завдань, становленню порозуміння і терпимості у взаєминах різних конфесій, удосконаленню правового поля державно-церковних відносин. Саме завдяки діяльності цього авторитетного міжконфесійного органу релігійному середовищу впродовж останніх років вдалося уникнути проявів релігійного екстремізму й фанатизму.

Свобода совісті і свобода релігії відносяться в незалежній Україні до фундаментальних цінностей суспільного життя, які характеризують не лише повноцінне функціонування релігійних інституцій, але й правові, суспільно-політичні, економічні можливості та гарантії для вільного релігійного самовизначення її громадян.

Важливо, що чинне національне законодавство з питань свободи совісті та віросповідань, пройшло експертизу в авторитетних міжнародних організаціях та установах. Учасники численних представницьких міжнародних конференцій, круглих столів, колоквиумів, які відбувалися в Україні, були одноставними у висновках, що система державно-конфесійних відносин у нашій країні відповідає демократичним принципам, задекларованих документами Ради Європи, задовольняє права і свободи людини, ґрунтуючись при цьому на багатовіковій спадщині врегулювання відносин між цими двома суспільними інституціями, враховує історичні уроки як позитивного, так і негативного досвіду таких відносин.

В підсумкових матеріалах міжнародних конференцій за участю фахівців із США, Канади, Франції, Швеції, Іспанії, України, представників Міжнародної академії свободи релігії та переконань відзначається, що в цілому українська модель державно-конфесійних відносин є досить зваженою і послідовною, особливо порівняно з багатьма іншими відомими на сьогодні моделями в країнах Заходу і Сходу.

В оприлюднених доповідях державного Департаменту США про релігійну свободу за останні роки, зокрема, зазначається, що Україна не лише проголосила релігійну свободу, а й загалом забезпечує її чинність у житті суспільства.

Сьогодні Українська держава, засудивши брутальні дії колишньої тоталітарної влади стосовно релігії, церкви та віруючих, у своїй політиці щодо релігії та церкви дотримується наступних принципів і підходів:

- кожна людина має право на свободу світогляду і віросповідання, вільного вибору ставлення до релігії;
- кожна людина має право сповідувати будь-яку релігію у прийнятний для неї спосіб, безперешкодно вести релігійну діяльність;
- держава не втручається у законну діяльність релігійних організацій, надає їм всебічне сприяння.

Любомир ГУЗАР

УМОВИ ПОВНОЇ РЕЛІГІЙНОЇ СВОБОДИ МАЄ СТВОРЮВАТИ ДЕРЖАВА

1. Для забезпечення нормального життя народів важливо врегулювати відносини між державою та Церквами. Це завжди є проблемою, як в умовах теократичної структури, за якої вирішальним чинником є релігійна влада, так і в умовах секулярної диктатури, в якій державна влада в усьому має остаточне слово, а Церква цілковито від неї залежна. Окрім цих двох крайностей, можуть бути різні варіанти відносин. Звичайно, найкращою розв'язкою є золота середина, коли держава і Церква є структурно відділені одна від одної, але які, служачи одному народові, діють як повноправні партнери, шануючи закони та права одна одної і залишаючи одна одній повну свободу дій. Пам'ятаймо, що свобода – це не сваволя, і свобода одного закінчується там, де починається свобода іншого.

Розглядаючи проблему відносин між державою та Церквою в Україні, треба взяти під увагу нашу історію за останні кількаторок років. Особливістю того періоду було перебування нашої Батьківщини під різними окупаціями (їх було щонайменше п'ять!). Відносини між державною владою та Церквою було в той час неоднаковим: одні окупаційні режими підтримували, а інші переслідували національно скеровані Церкви.

Тут важливо звернути увагу на обставину, характерну для сучасної України. Досі я говорив узагальнено про державу і Церкву, без врахування нашої української специфіки, яка полягає також в тому, що в нас немає однієї Церкви, ми є поліконфесійним суспільством. Про це також не можна забувати у наших роздумах.

Упродовж двадцяти років ми втішаємося своєю державою, але і Церква, і держава не має досвіду, які відносини встановити між собою, щоб якнайкраще послужити народові. Сьогодні обидві повинні вчитися, як ставитися одна до одної, як шанувати одна одну, як зберігати свободу обох партнерів. У цьому напрямку вже зроблено деякі важливі кроки.

Основний закон Української держави передбачає існування багатьох релігійних організацій та їх об'єднань, та кожному з них запевняє однакові права, тобто рівноправність. Це дуже важливий вияв пошани до кожного віруючого. Однак залишається проблема відносин держави і Церкви, чи докладніше - держави та Церков і релігійних організацій. І в цьому контексті вже зроблено великий крок